

Engelske og franske tropper sto i Namdal og Nord-Innherred, de første tyske patruljene hadde nådd Steinkjer.

Far fikk bud med henstilling om å hjelpe en engelsk avdeling, som tolk og veiviser. Far snakket godt engelsk, det gjorde ikke mange deromkring dengang. Han var heller ikke uvant med å omgås engelske offiserer og ~~embet~~^{tenestemenn} ~~men~~. Han la straks iveri, og møtte engelskmennene i Følling. Det var en infanteri**avdeling** (bataljon) som var underveis fra området ved Fiv i Kvam, og skulle slutte seg til de engelsk/franske styrkene i Beitstad. Om de hadde vært i berøring med tyske patruljer vet jeg ikke, de hadde visstnok ingen sårede, men flere syke, og var temmelig utslitte. De var jo ikke utrustet eller trent for vinterkrig, snøfengene lå fremdeles dype på bygdeveiene. Bataljonen hadde ingen kjøretøyer, biler ville også vært ubrukbare på de føreforholdene. Far gikk derfor inn på flere gårder langs marsjruten og spurte om hjelp med hestetransport for de skrøpeligste soldatene, men ingen av de spurte våget å bli med. Han spurte om de ikke da iallfall kunne låne bort hest og doning, far var hestevant, og sikkert også noen av soldatene. Men nei, ingen ville røsikere hestene ! Selvsagt var det en viss risiko, far var en av de få som fra før hadde opplevd krig på nært hold under sine opphold i utlandet, og var helt klar over at han utsatte seg for fare om det skulle komme til kamp.

På en gård i vårt nærmeste nabolag ble det en lengere pause i marsjen, de trengte å hvile seg litt. Gårdens folk satte frem det som var tilgjengelig av mat uten lang tilberedning, som spekemat, flatbrød og melk. Det hadde en vanligvis på lager i den tia. Uvant kost for engelskmenn, men bedre enn intet. Noen av de mest påkjendte tok far med heim, så mor kunne få frem litt ekstra mat til dem. Etter rasten gikk så marsjen videre den siste halvmila frem til Veldemelen ved riksveien mot Namsos.

Jeg kan levende forestille meg den skuffelsen soldatene måtte føle, da de hadde slitt seg frem dit, og fikk høre at de engelsk-franske styrkene allerede hadde trukket seg en halvmil lenger nordover ! Men derifra var det iallfall god, brøytet veg, de fikk også noe transporthjelp, og kom seg frem til sine egne.

Det hører vel med til historien at både far og bonden som tømte stabburet sitt for spekemat og flatbrød, senere kom under straffeforfølgning under "landssvikoppgjøret". Men ingen av dem som nektet å låne bort hesten. De var jo "gode nordmenn".